

Kozsár Zsuzsanna

A FOGOLY

A király, amióta nem is annyira saját jószántából, hanem sokkal inkább felesége unszolására, elfogatta azt a bizonyos embert, minden nap leballagott a rabhoz beszélgetni.

A cella nyirkos volt és szűk, félhomály uralkodott benne. Mégis boldognak érezte magát, ahányszor belépett. Ez volt palotájában az egyetlen hely, ahol nyugodtan beszélgethetett arról, ami gyöttri. A rabnál olyan megértésre talált, amelyenről nem is álmodott.

Első alkalommal a kíváncsiság hozta le. Aztán rászokott, mint valami kellemesen bódító narkotikumra, hogy a fogollyal társalogjon. Ahogy most lefelé botorkált a keskeny lépcsőfokokon, felötlött benne a kérdés: voltaképpen kettejük közül ki kinek a rabja?

– Ma korábban jössz, uram, a szokottnál.

– Honnan tudod? – hökkent meg a látogató, hiszen a cellában nem volt semmiféle időmérő eszköz.

– A nap állásából és a patkányok viselkedéséből – közölte a fogva tartott nyugodtan.

– Patkányok? – riadozott a király.

A rab fölnevetett, gúnyos, csikorgó nevetéssel.

– Hiszen nem bánanak! Es undorodnod sem kell tőlük. Okos állatok. Nem tesznek fel értelmetlen kérdéseket, és pontosan tudják, mikor kell távozniuk.

A király nyelt egyet. Ilyen hangon még nem beszélt vele senki. Nem is tűrte volna senki emberfiától. De ez a fogoly más. Különös ember: mintha megélt volna már valamit, amitől szabad lett. Félelmeiktől és kötöttségeiktől mentes. Már az első beszélgetésükkor is...

Akkor királyi díszben jött le, hogy pusztja megjelenésével is tiszteletet váltson ki a bebörtönzöttekből. Az egy átható pillantással végigmérte, de nem szólt.

– Az uralkodóház tagjainak megsértésével vádolnak – kezdte a király.

– Én nem sértegettem senkit – vont vállat a rab.

– Azt kiáltottad, tartasuk bűnbánatot, mert Isten országa elközelgett.

- Ez sértésnek számít? – érdeklődött a rab ártatlanul.
- Nem, ez még nem – kezdett belezavarodni a király. – Hanem amit a paráznaságról mondtál...
- Akinek nem inge, ne vegye magára – mondta közömbösen a fogoly. A király tüzetesen szemügyre vette. Lehet, hogy örült?
- Nyugodt, éjfekete szempár fogadta a nézelődést. Arca sima, borotvált. Szakálla nincs, haja viszont hosszú lobonc. Fiatal ember a fogoly, harminc körül járhat.
- Ugyan, uram, ne vedd úgy a szívedre.
- Ez a mondat váratlanul érte, összerezzen. A közlés tartalma is meghökkentette, még inkább a nemtörődömség, ahogy a rab beszélt. Miféle titka van ennek az embernek? Talán hatalmas pártfogóval bír, és tudja, hogy hamarosan szabadul?
- Ügyedet a legaprólékosabban fogom megvizsgálni – zárta le a beszélgetést a király, és határozottan bosszantotta őt, hogy a fogoly nem hálálkodik, kegyelemért sem könyörög, teljesen úgy viselkedik, mint akinek mindegy, mi történik vele.
- Másnap akaratlanul is arrafelé vitte a lába.
- Van feleséged? – firtatta.
- Nincs.
- Hát ágyasod?
- Az sincs. Most éppen – mondta árnyalatnyi gúnnyal a hangjában a fogoly.
- De volt? – a király nem tágított, és eszébe sem jutott, hogy ez a másik legteljesebb magánügye.
- Persze. Vagy egy tucat – hagyta rá a szabadságától megfosztott, és hangjából nem lehetett megállapítani, hogy komolyan gondolja-e vagy tréfál.
- Ezek szerint ismered a nőket.
- Ismerem. Ők is Isten teremtményei.
- A király pánikszerűen távozott. Érezte, kicsúszott a lába alól a talaj, és már nem is emlékezett, mire akart választ kapni eredetileg.
- Harmadnap már olyan természetességgel irányította a börtön felé a lépteit, mintha világeletemben ezt tette volna.
- A fogoly aznap jókedvében volt, s ettől megváltozott egész külseje. Szemében mosoly bujkált, arcán szokatlan ragyogás.
- „Hírt kaphatott valakitől – rémült meg a király. – Jó hírt. Talán a kiszabadításán mesterkednek. Nem akarom, hogy ez az ember elmenjen innen.”

– Nyilván arra vagy kíváncsi, uram – szólalt meg a rab –, miért vagyok ilyen vidám.

– Igen.

– Egyszerű. Szép álmom volt az éjjel. A pusztáról álmodtam.

– Miféle pusztáról? – a királynak nem fért a fejébe, ugyan mi szépség lehet valami pusztában.

– Arról, ahová elvonultam töprengeni, mielőtt prédikálni kezdek – magyarázta készségesen a fogoly. – A pusztában jó volt. Nem háborgattak, mégsem voltam egyedül.

– Hát ki volt ott veled?

– Ó, senki, csak az Isten. No meg a Sátán.

A király megborzongott. Mégis örült ez az ember. Hogy lehet egyáltalán ilyet mondani?

– Te nem értheted, uram – mosolygott a fogoly. – Egyiket sem ismered közleről. Te nem vagy pusztába kiáltó szó. Nincs rájuk szükséged.

– Ezek szerint te szoros cimboraságban vagy a Sátánnal – borzadt el a hatalom képviselője.

– A Sátánnal és az Istennel – javította ki a cellalakó. – A kettőt nem lehet különválasztani.

– És melyik vett rá, hogy új tanokat hirdess? Ugye, az Isten? – kérdezte a király reménykedve, mert derengeni kezdett benne, hogy választott próféta ücsörög a börtönében.

– Dehogy! – kacagott a fogoly a király tájékozatlanságán. – Ilyesmi csak a Sátánnak juthat eszébe.

– És melyik juttatott ide, az én börtönömbé?

– Hát az Isten, ki más?

Egy pillanatra csend honolt kettejük között.

– Nem vagyok elmeháborodott – mondta a rab.

– Beszélj nekem magadról.

– Holnap – közölte ellentmondást nem tűrően a fogva tartott, és udvariatlanul hátat fordított.

Aztán nyugalmasabb napok következtek. Mesélős napok. Sok mindent megtudott a foglyáról az uralkodó. Magáról még többet.

– Szóval mi hozott ide ilyen korán, uram? – kérdezte a fogoly.

A király felrezzent emlékeiből. Körbekémlelt, de szerencsére sehol sem látta azokat az undorító állatokat. Nem tudott volna nyugodtan beszélni, ha ott ólálkodnak a közelben.

– Az elmúlt hetekben – kezdte bizonytalanul – volt alkalmam megbizonyosodni róla, hogy varázslatos hatalommal bírsz.

A fogoly közbe akart szólni, de a király kézmozdulata megállította.

– Te nagy gyógyító vagy. A segítségedet akarom kérni egy kényes ügyben. Személyes jellegű.

– Nem értem, mire alapozod az állításodat – vonogatta a vállát a másik. – Semmi rendkívülinek nem adtam tanújelét. Sosem próbáltam senkit gyógyítani. Ugyan miben segíthetne neked egy nyomorúságos börtöntöltelék?

– Hallgass végig! – esengett a király, és eszébe sem jutott, hogy ez méltatlan a pozíciójához képest. – Másnak nem mondhatom el.

– Hát beszélj. Nálam jó helyen van a titkod. Nem él vele vissza sem a Sátán, sem az Isten.

– A feleségem voltaképpen miattam vettetett börtönbe. Amikor a paráznaságról szónokoltál, megdühödött. Éppen azért, mert... mert ő még ezzel sem büszkélkedhet. Feleségül jött hozzám, így kívánta az érdek, de azóta... azóta érintetlen. Segíts visszanyernem a férfiasságomat! Nőm türelme fogytán, én pedig szégyenkezem.

– Régóta tart ez az állapot? – vizsgálódott a rab.

– Megöregedtem.

Csend. Egy villanásnyi.

– Fiatal húsról volna szükséged. Attól még megjöhet az étvágyad újra. Nincs olyan fiatal lány a környezetemben, aki hasonlít a feleségedre?

A kérdés elhangzott. A fogoly nem firtatta, az Isten vagy a Sátán akaratából.

– Van – felelte vonakodva a király. – A feleségem lánya. Még a megboldogult első férjétől.

A szabadságától megfosztott higgadtan bólintott, mint aki pontosan ezt a választ várta.

– Igen. Ó a legmegfelelőbb.

– Mire?!

– Hogy alvó férfiasságodat újra felkeltse.

– Hogyan? – nyögte a király elbúcsúzva maradék büszkeségétől.

– Ha leküldöd hozzám, kiokosítom.

A király cselet gyanított.

– Ne mondd nekem, hogy szeplőtelen marad azután is, hogy ide lejött?

– Már miért ne maradna? Nekem nincs szükségem se lányra, se gyógymódra.

– Ha képes vagy meggyógyítani, szabadon engedlek – rebegte a király.

– Én most is szabad vagyok, uram. De küldd csak a lányt nyugodtan.

A lány – tizennégy éves kamasz, hosszú, esetlen végtagokkal, alig dudorodó mellekkel, állán friss pattanás – leviháncolt a cellához vezető lépcsőn. Sosem járt még a börtönben, hát nem is leplezte kíváncsiságát.

Tekintetük találkozott. Egy hosszú pillanatra megállt a világ.

A lány hirtelen odaugrott a férfihoz, és hevesen megcsókolta.

– No, no, csillapodj – dűnnyögte a rab. Eltolta magától. – Hadd lássalak. Megnőttél, mióta nem találkoztunk.

– Szép vagyok? – húzta ki magát a lány.

– Szép vagy.

– Akkor miért nem kellek?

– Még kicsi vagy – mosolygott a férfi.

A lány újra hozzálépett, mutatóujja hegyét végighúzta a férfi puha, vastag ajkán, aztán a mellét simogatta.

– Úgy akarlak – suttogta, és keze még lejjebb csúszott.

A fogoly egy erőteljes kézmozdulattal megállította. Úgy tartotta markában a lány ijedt kis ujjait, mint a ragadozó a zsákmányt. Erősen, kérlelhetetlenül.

– Kicsi vagy – ismételte.

– Nem vagyok kicsi – szólt durcásan a lány.

– Bizonyítsd be – ingerkedett a férfi.

– Hogyan?

– Táncolj a királynak. Keltsd fel a vágyát. Ha erre képes vagy, elhiszem, hogy már felnőtt nő vagy.

– Akkor a tiéd lehetek?

A férfi fáradtan bólintott. Tudta, hogy a gépezet beindult.

A lány pusztít nyomott a homlokára, de az első lépcsőfokról még visszafordult:

– Szavadon foglak!

És kilibegett a nyirkos pinceodúból.

Boldog volt. Izgatottan készülődött a nagy próbatételre. A dajkája annak idején sokszor mesélt neki egy táncról, szökkenő lábról, ringó hasról, kígyószerűen hullámzó mozdulatokról. S nemcsak mesélt, meg is tanította őt rá, persze még kiskorában. Ez a mozgás már önmagában csábító volt, de a lány kitalált még mást is...

Jókedvűen csillogott a szeme. Méghogy ő nem felnőtt! Hát majd megmutatja. Felkelti ő az összes férfi vágyát, de még a herélteket is kifordítja a bőrükből, ha csak ez kell! Akár rögtön ma este bebizonyítja a hatalmát!

Az a néhány óra a vacsoráig hamar eltelt. A fogoly eddigi életét gondolta végig, döntései helyességét mérlegelte. A király a várható gyógyulásban reménykedve izgatottan járkált fel-alá, és előre elképzelte felesége meglepett tekintetét, mikor majd bizonyítja neki, hogy férfi a javából. A lány szépítkezett. Már egy csöpp izgalmat sem érzett, hideg fejjel, biztos kézzel készülődött. Érezte, győzni fog. Kiállja a próbát. És jutalmul odatapadhat végre ahhoz a férfitesthez, melynél vonzóbbat még sose látott, pedig néhány éve vizsgálgatja már a férfiakat.

Neki fog táncolni, legalábbis gondolatban, nem a vén uralkodónak. Neki, egyedül neki, az arra érdemesnek.

...Amikor megjelent, áttetsző, sejtelmes fátylakba burkolózva, a teremben ücsörgőknek elállt a lélegzetük. Nem volt rajta semmi más, csak a különböző színű fátylak, melyek mögött fölsejlettek a hajlatok, egy minden porcikájában arányos női test körvonalai. Lassú, nagyon lassú csípőmozgásokkal kezdte, s ettől minden hullámozott rajta, libbentek a fátylak, de sosem egyszerre, sosem egy irányba, nem nyitottak rést.

Ringott a csípő, most már gyorsabban, a lábak is megszabadultak a mozdulatlanságtól, a lépés egyszerű volt, szabályos, pontosan összeforrt a zenével. Időnként elővillant a formás láb, semmi több, csak a sokat sejtető fátylak.

A zene egyre gyorsult, pergőbb lett a ritmus, lázasabb a tánc. Most már lengett minden színes kelme, s időnként láthatóvá vált a mell vagy a fenék egy szeletkéje, ígérve a formás, kerekded egészet.

A terem egyszerre lélegzett, mint egy elszabadult bika, szaggatottan, nehézkesen, mintha a király és vendégei egy hatalmas lényé váltak volna, egy közös akarattal: megfogni, leteperni, letépni róla...

A fátylak most már maguktól szálltak, színes pillangókként, már alig volt rajta valami, lába combközépig meztelen, válla, karja, melle felső íve is pucér, de még mindig takarva ágyéka, a dúsnak sejtett fekete háromszög, a combok legformásabb felső része, a mellbimbók, melyek szinte átdöfték az utolsó fátyol vékony, de szívós anyagát, fedve arca is.

– Kifelé! – hörögte a király, korbácsot ragadott, azzal űzte asztaltársaságát, akik szétszaladtak, megriadva.

Ketten voltak csak a teremben. Odament a táncoló lányhoz, aki észre sem vette a riadalmat, táncolt, csak táncolt, önmagának és a fogolynak odalenn a nyirkos pincében, belefeledkezve, szégyentelenül.

Letépte testéről az utolsó fátylat, és a vágtyól szinte esztét veszttve ütötte a teste, míg a földre nem roskadt, s akkor maga is ráhengeredett.

Sosem érzett még magában ekkora férfierőt. Nem veszkődött vetkőzéssel, csak duzzadt ágyékát szabadította ki, és mélyen a lányba döfte. Vonaglott alatta, mint akin ostorral vágta végig, de nem törődött vele, még beljebb hatolt erősen zihálva, mert a szűzhártya ellenállt még a rohamnak, de őt már semmi nem érdekelt, se a lány kétségbeesett védekezése, se a félig érett test belső ellenállása. Gyorsan mozgott, gyorsabban, mint életében bármikor is, a hártya engedett végre, s ő benn volt, legbelül a szűk kis helyen, ahol folytatódott a tánc, a király vad tánca.

Aztán csak feküdt rajta, saját szívverését hallgatva, s újra az lett, ami volt: megfáradt öregember. De a csoda emléke vele volt még. Félhangosan mormogta:

– János megmondta. Jánosnak igaza volt...

– Kicsoda? – sikoltott alatta a lány.

A király félrehajtotta a fátylat, mely még mindig takarta az arcát.

– Miféle János? – sikoltott újra a lány.

De a király nem válaszolt, mert erejét újra nőni érezte, másodszor is akarva a vad mánort. Használta az alatta lévő ijedt testet, mely már ernyedtt volt, nem gondolt többé védekezésre.

– Bármit kérhetsz tőlem a szüzességedért, bármit megadok – mondta zihálva, a kielégüléshez közel.

– Miféle János, arra válaszolj! Mit mondott? – sírta a lány, aki csak most kezdett ocsúdni a hirtelen támadásból, teste érzékelte már a fájdalmat, összetörtnek és gyengének érezte magát.

– János, a fogoly. Akit Keresztelőnek csúfolnak – felelte készségesen a király, miután újra lecsendesült. – Ő mondta, hogy csak fiatal lánytól ébred fel a férfiasságom. Igaza volt.

– Bármit kérhetek? – kérdezte a lány összefüggéstelenül, merőn nézve a fölő hajló ráncos arcba.

– Bármit. Hisz neked is köszönhetem a gyógyulást. Meg persze Jánosnak. Az az ember egy kincs. Most azonnal szabadon bocsájtom...

– A fejét! – üvöltötte a lány. – Keresztelő János fejét kérem! Aranytalcán!

- Nem tudod, mit beszélsz – húlt el a király.
- A fejét, a fejét!
- Ugyan, kislány. Végy fürdőt, attól megnyugszol. Legközelebb már nem fog fájni, ígérem.
- A fejéét!!!
- Megígértem: szabadon eresztem.
- Nekem is megígértél valamit! És használtad a testem! A fejét akarom! A fejét!
- Eszelős vagy. De a tested nagy szolgálatot tett nekem. És a továbbiakban sem akarom nélkülözni. Rendben van. Megkapod a fejét. De az ágyasom maradsz.
- Nekem már úgyis mindegy – zokogott a lány.
- Lenn a cellában a fogoly felemelte a fejét, hallgatózott, mintha hallaná a párbeszédet, s ezt mondta halkán:
 - Beteljesedett, mit Isten és Sátán elrendelt.

(Szörös Kő, 2002/3.)